

tede Forholdene saaledes, at vi igjennem den Belysning, vi fik ved de Forhandlinger, der da vilde foregaae, med fuld Frihed og under den stedlige Indflydelse, som her vil være af en særdeles Betydning, kunde vinde, Enhver for sig, en langt større Kjendskab til Forholdene derovre, og vilde være stillede i en langt bedre Stilling ligeoverfor Regjeringen, naar vi optraadte paa Færøernes Vegne, end Tilfældet vilde være ved at have en Collega, som håndbælsvis var kommen fra Færøerne. Jeg holder mig overbevist om, at der derved vil gaae et langt større Lys op for os om de særøiske Forhold, end vi vilde kunne faae paa nogen anden Maade. Der ligger et stort Spørgsmaal for imellem Færøerne og Danmark, som vist fremkommer ret snart her paa Rigsdagen, og det er hvad Handelens Frigivelse paa Færøerne angaaer; hvilken Mening ville vi nu kunne faae derom af den enkelte Mand, som optræder her? Hører han til dem, der troe, at Færingerne ikke kunne finde Livsophold uden ved at sælge deres fine Trøier billigere end de grove, saa vil jeg spørge, om vi saa med større Sikkerhed end nu kunne faae Frihandelen overende, eller om vi ikke derved ville blive satte i nogen Forlegenhed? Optraeder han derimod og udtaler sig for Frihandelen, og Regjeringen ligeoverfor siger: men dersom Handelen bliver givet fri, saa tør vi ikke indestaae for, at Færingerne kunne faae det Brødkorn, de skulle bruge, hvad ville vi da sige derom, og hvad ville vi da gjøre? Ville vi da frigive Handelen eller ei? Naar der derimod inden Færøernes egen Grændser staaer et passende Antal Repræsentanter lige under Befolkningens Dine og siger: vi skulle nok vide at skaffe os vort Brødkorn, naar vi kunne sælge vore uldne Varer saa fordeelsagtigt som muligt, ja saa ville vi ikke være i Forlegenhed, saa ville vi vide, at

vi med Lethed kunne opgive denne bundne Handel, fordi der da ikke mere paahviler os den hidtil dermed bestaaende Pligt, at forsyne Færøerne med det Nødvendige til Livets Ophold. Jeg troer, at hvilket som helst Forhold vi tage under Betragtning, saa ville vi see, at efter en Behandling paa Færøerne af det som et særøist Forhold; der endnu ikke er blevet til et Statsanliggende og bragt for os fra Regjeringen som et Statsanliggende til den Indrømmelse eller Forkastelse, det saa kan finde hos os, som Statens Centralpunkt, som Statslovgivningens Centrum, ville vi baade kunne indrømme og forkaste det med langt større virkelig Sagkundskab og med en langt dybere Overbeviisning om, at vi havde denne Befolknings velbegrundede Rettigheder, end forinden en saadan Behandling paa Færøerne selv. Jeg har nu gjort mig Umage for at vise, at her i dette første Punkt af denne Lov, neppe ligger nogen Bestemmelse, som vil have gunstig Virkning hverken for Staten eller for Færøerne. Denne Bestemmelse er fulgt af en Række Bestemmelser, hvorved den skal bringes til Fuldbgyrdelse, men ogsaa disse har jeg meget Væsentligt imod. Naar vi ville gjøre Noget for at skaffe Færøerne til at blive noget Bedre og noget Andet, end de hidtilbage have været, hvor hver enkelt D kun havde en Betydning, forsaavidt den var Gjenstand for Virksomhed af et Handelscompagnie eller et Handelscontoir, saa skulde vi snarere give Love, som bringe dem til, under passende Betingelser, at samle sig, at see at lære hverandre at kjende, at komme til at kunne give hverandre Understøttelse ved Love, hvorved deres alle rede ved Naturen formeget frembragte Udskillelse ikke kommer til at udvikle sig yderligere, men det er det vi gjøre her ved denne Lov.